

Turczi István

Péter és Pál

[Gábris József azonos című olajfestménye mögé]

Beszélni kéne velük. A két fej, a színek, a kezek, ismerős minden. Ha létezik barna fény, belőlük az árad. Fáklyák füstjében dereng a test, sugárik a csont. Homlokuk mögött csírázó feketeség. A szemek, mint üvegszirom. Az est aránya egyre tömörebben súlyosodik tekintetükre. Arcokat látok, akik kinéznek az időből. Lenni akar bennük, ami nincs. Simon Péter szájának helyén zúzmarás ezüst. Pál a semmibe néz, tanácsait ma sem tudom hasznosítani. Nekik csak fedetlen arcuk tompa ragyogása. Nekik csak tűréspróbák és örökös belső átkelés. Árnyak vezeklése a kimondatlan körül. A csend vigíliája. Néha félek tőlük. Én nem akarok mást: beszélni velük. *Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van?* Nem lehetnek ilyen közönyösek, ők, a haláltudók.

Ryōkan szerint életünk

Mindent megkaptál, amire vágytál. Amid van, azzal is nehezen boldogulsz. Kívülről csak egy mozgó árny vagy. Mostantól igyekezz vágy nélkül élni, hogy téged is megkaphasson a minden. Bízd magad feltétel nélkül az ürességre. Amikor véletlenül sincs az, hogy még, még, még. Amikor nem az fájdalom, amit elveszítesz, hanem amíg kapaszkodsz belé. Bánat-formájú cseppekben őrzöd az időt. Rossz perceket vonszolsz mióta már. Engedd el azt is, amit nem akarsz megtartani, de tudod, hogy van és a tiéd. Egy jámbor, részeges japán zen költő szerint életünk *Hold-sütötte víz szélében lebegő tavirózsa*. Nem kell feltétlenül lótuszülésben, ég felé fordított tenyérrel várnod a napfelkeltét, hogy ezt megértsd. Hagyd el a rutin levélfedezékét. Engedj a szorításon, nyisd meg csapjaid. Tarts szert, távolságot, szünetet. Ha már *nem szennyez világi por*, mindent megkapsz, amire nem vágytál.